

Οἱ πρῶτοι τῶν θητόρων σὲ τάφους προπατόρων.

Φ.— Πῶς μὰς θεωρεῖτε, πρόγονοι, κ' ἴδι λογισμὸς ποῦ τρέχει;
κυττάξετε τὴν ἀνοίξι, ποῦ μῶσους ἐναεβρέχει.
Τῆς Ἐδνικῆς τῆς Ἐσθητῆς ἀκούω τὰ κανόνια
καὶ γύρω μου πετοῦν τρελλὰ τοῦ Μάρτη χελιδόνια.

Πάλι γιορτὴ τῆς Λαύρας,
μεγάλαι συγχινησίαι,
κ' ἀρχίζει προσφωνήσιαι
κάθε Ρωμῆος παλῶρας.

Κι' ἔμένα τώρα κάποιος μοῦ λέει μὲς' στὴ φέστα:
στάσου μὲ φαμφάρουνοι
ἔμπρὸς εἰς τοὺς προγόνους,
κι' ἔλα τὰ τρόπαιά σας κωμαρῶμένοι πῶτα.

Τι λόγους βγάδουν εἰλαί..
πάλι τῆς Λαύρας σχόλη
σάν ἄλλοτε κι' ἔφῆτο.

Μαζὶ μὲ τοὺς συγχρόνους
προσφώνησε προγόνους
καὶ σὺ, βρῆ Περικλέτο.

Σήκω, καὶ' στὴ θυσία
τῶν λόγων τὴν μεγάλην,
ἔλα νὰ δώσης πάλι
σ' αὐτοὺς λογοδοσία.

Τὰ μάρμαρα τῶν φλέγε,
καὶ' πῆς τοὺς τι τοῦάρα
ἤπυε καὶ πάλι, κωκο.

Κι' ἀπὸ τὸ λέγε λέγε
πῶς ἔτραχε γαργῶρα
νὰ κἀνυε μὲ σιμποκο.

Πῆς τοὺς καὶ τι καφεδες
ἤπυε σὲ καφενέδες,
καὶ πόση θραύσιαι νῆα
παράποτε γενναία
ἔγινε σὲ νερά
κρῶα καὶ θροιστό.

Φώναξε λῆρ μπαλέρ,
καὶ' πῆς τοὺς, βρῆ Σγαρλίω,
πῶς σάν τὸν Σαντακλαῖρ
χαϊρέτησε τὸν ἴλιω,
δμαδῶζωντας μὲ σκέψῃ τραναῖς ἐφημερίδες
κι' ἔχωντας ταντωμέναις τῆς θεῆ σου τῆς ἀρίδες.

Πῆς τοὺς πῶς ἐκαπλωμένος
εἰς τῆς δεινροστοχιαῖς
μακαρίζεις τὸ γένος
γὰ τῶσας εὐτυχιαῖς.

Πῆς τοὺς πῶς' στὸν ἀγῶνα τὸν ἀνορθωτικὸ
ἐαχνοσίαι τὴν πατριδα,
κι' ἐκούτῃαις ἀπέψῃ τὸ καφο-Κεντρικὸ
μὲ μάτια σάν γαρίδα.

Πῆς τοὺς, βρῆ Περικλέτο μου, καὶ νῦν καὶ' στὸν αἰῶνα
πῶς ἄλλον ἀνορθώσιαι δὲν ἔνοισαι ἀγῶνα
γενναῖον, πατριωτικόν, κ' ἄληθινὰ γιγάντιον,
παρὰ τὸν ἀνορθῶνται μονάχα τὸ βαλάντιον.

Μισέλληνας νὰ σκέψῃ
μόνο μὲ τὴν λαλιὰ,
κι' ἐν λόγους πάντα νῆα.

Καὶ ν' ἀναμυρκαζῆς
τὰ κλέη τὰ παλιὰ
σάν τρέφος, σάν καταπῆα.

Εἰς τοὺς προγόνους ἄλλῃ προσφωνήσιαι μεγάλην.

Πῶς μὰς θεωρεῖτε, πρόγονοι;... καινούρια ταετή,
κανόνια καὶ στρατοῖ.
Καὶ πάλι πατριωτικῆς μὰς ἐσθίαν μανιαῖς,
καὶ πηλασοῦν μὲ λάβαρα μεγάλαις Συνταχιαῖς.

Πῶς μὰς θεωρεῖτε, πρόγονοι;... καθέναις ἀλαδῶζει,
ρητόρων γδοῦπος ἀνηχηεῖ,
πέφτουσε λόγια σάν βροχή
καὶ λόγια σάν χαλαδί.

Ἐπάνω μας μὴ ριχνεῖτε τὸ βλέμμα σας τὸ κρόον,
καὶ τώρα σῆκωτε ζωῆ
ἐπαναστάσειν βοῆ
καὶ οὐλαλητηρόν.

Πολλοὶ φαγάδες λούφαταιν τῆς Ρωμοσοῦνης πρῶτοι,
καὶ τῆς Ἐπαναστάσεις σῶς ἔγνησαν οἱ κρότοι,
καὶ οἷς ἔχαιρετήσατε
τὰ πρῶτα τῆς σικρητήματα,
καὶ μὲς' ἀπὸ τὰ μνημάτα
τὴν ἔχαιροκρητήσατε.

Ἀπὸ τὸν θῆνο τὸν βαθὸ
στρατοῦ σῶς' σῆκωσε σπαθί,
κι' ἔτατε λάβαρα λαοῦ νὰ κλῖνον ἔμπροστά σας,
ποῦ τὰ βλογήσατε καὶ οἷς ἀπὸ τὰ μνημάτά σας.

Τι λάβαρα κ' ἀμάτῃαιν οἱ θῆνοπῶρων αἰρας,
καὶ σὲ προπατόρας κλεινοὺς
δροκὺς θρησίθησαν τρανοὺς,
εἰ θὰ γίνουσι σάν κι' αὐτὸ τὸ λάβαρο τῆς Λαύρας.

Ἐλπίς καὶ τῶρ ἀναγεννῆ
πῶθων ὄνειρατα τρανά,
καὶ γύρω πρῶσινα βουτὰ
τῆς πρῶσιναῖς τῶν κορυφαῖς ἔμπρὸς μας χαμηλόνουσι
κι' ἐπάνω τῶν τὰ χέρια μας λάβαρ ἀναστηλόνουσι.

Μὲ τῆς Ἐπαναστάσεις τὸ κήρυγμα τὸ νέον
ἐνόμισαν καὶ σῆφρονες καὶ κάμποσοι κοιτοὶ
πῶς ἔφε ὀδοὺς κ' ἠ κοιλὰς ἡμῶν τῶν καχηναίων
θὰ γίνῃ κῆπος τῆς Ἐδέμ, κ' ἔγῳ δὲν ἔξρω τί.

Ἄλλ' ἔρωσι οἷς, ποῦ ἔξερετε τὰ τόσα μας τὰ χάλια,
βεβαίως θὰ γελῶσατε μὲ τούτων τὰ κεφάλια,
καὶ τώρα στεφανόνατε μὲ δῆφνινο κλαδί
καθέναις μὰς φιλέτιμο καὶ πολυμῆρὸ παιδί,
ποῦ μὲ σκέψῃ τῶρα μὲγάλῃ στὸ Γουδί.

Πῶς μὰς θεωρεῖτε, πρόγονοι;... μὰ τώρα λὲν καμπόσοι,
ποῦ κάπως ἔχουν γνῶσι,
πῶς ἀπ' ἀκείνη τὸ Γουδουτὸ τὴν τρομερῆ βραδεῖα
πολλοὶ λογάδες σῆφρονουσι
κι' ἔπασουσι κ' ἀ μὲ κοπανοῦ
ἀέρα σὲ γουδῆ.

**Ρε Μήτσο καπετάνο μου με τὸ κουβαρνταλήμι,
μισὸ δικό σου καὶ μισὸ δικό μου τὸ τοιφλίκι.**

Ὅμοι εἶναι καὶ καμπόσοι με κεφάλι παλαβὸ
καὶ γεινάσι γκαμηλίσο,
ποὺ τὸν δρόμο τὸν στραβὸ
τὸν κυττοῦν ἑμπρός των ἴσο.

Πλὴν, προκάτορες μεγάλοι,
ἴβρισκονται με τοῦτους κί ἄλλοι,
ποὺ ποτὲ δὲν πέρνουν κάθο, καί, καθὸς ὁ κόσμος ξέρει,
μ' ἔλα τὰ Γουδιὰ δὲν παύουν τὸ γουδι τὸ γουδοχέρι.

Εἰρήνης μὰς προσφέρεται λευκός, παρθένος κρινός,
κί ἂν τῆς Ἐπαναστάσεως σταμῶνεται λεπίδες,
κί ἂν διελύθη σήμερα κί ὁ Σύνδεσμος ἔκτεινος,
ἀλλὰ δὲν διελύθησαν ὄνειράτα κί ἔλπιδες.

Νέας ἑκκαθάρσεως τὸ σημάδιον σημαίνει,
τὴν βλέπει μέσα σ' ἄδυστα, μέσα σὲ κάθε τρούφα,
καὶ σὲ Πανεπιστήμια καὶ σ' ἄλλα μας ταμῆνη
πολλὰ κουβέντα γίνεται πορὸς τὰ σκευσιῶ ἄκουσι.

Μπαίνουν' στῆς θήκαις τὰ σπαθία, δὲν τρέξουν τὰ σπερούσια,
καὶ δικηγόροι καὶ γκατροὶ ταντῶνουν τὰ ρουθούνια
νὰ μυρισθοῦν τὸ στέλιο κί αὐτοὺς ἂν θὰ τοὺς πάρη,
καὶ πρὸς τὴν Ἐκκαθάρσει φωνάζουν: ἴψ ἢ πάρει;

Κί ἔμπρὸς εἰς τὰ προπύλαια τῶν Πανεπιστημίων
καὶ πρὸ τῶν ἀνδριάντων σας τῶν πάντοτε τιμίων
κυττοῦν τὴν Ἐκκαθάρσει μαγκούρας τῶν συγχρόνων,
κί ἄλλοι τὴν πέρνουν σὸ μεζέ, κί ἄλλοι τῆς ψάλλουν αἶνον,
καὶ φθάνει σὸν θυμιάμα' στὸν ὕψηλόν σας ὄρθρον
στόνος σπαρταξικάρδιος ἑκκαθαριζομένων.

Κράξι κί ὁ μέγας Ἀρειός
ἢ μίξεραι τρεμάτι,

καὶ τρεῖς φορὰς μακάριος
ἔκτεινος ποὺ κοιμάται.
χωρὶς τὴν Ἐκκαθάρσει ν' ἀκούη τὴν φρικιόδη
νὰ τοῦ φωνάζη μὰς σ' αὐτῆμίσθια καὶ πάρει πόδι.

Φ.— Πῶς μὰς θεωρεῖτε, πρόγονοι;... ποὺ νὰ σὰς λέμε τόσα,
ποὺ νὰ σὰς λέμε πάλι
σὲ τοῦτο μὰς τὸ χάλι
δὴ μὰς λείπουν γρόφα.

Ἐμπρὸς στοὺς ἀνδριάντας σας διαβαίνουν λυπημένοι
Πρωθυπουργοὶ πεσμένοι,
ὁ Ράλλης, ποῦ τρωγε ταῦγά καὶ τῆς ξεραῖς πατάτας,
ὁ Κόντε Τζοφρῆς, ποῦ κίνας τοῦ Δημητράκη κλέφτης,
καὶ στατικὸς τὸν ἔφεραν μὲ μέρ' ἀπὸ τὴν Ρόμα,
καὶ ἴμιλιος τοῦ ἔγανε, κί ἔκτεινος ἐσώπα.

Διαβαίνει κί ὁ συμπεθερός μαζὶ με τὸν θανάση,
ποὺ δὲν ἔμπορε' στὰ νοῦμερα κανένας νὰ τὸν φθάση,
κί ἂν τοῦτοσ εἶδε γρήγορα νὰ πέρνουν μαῦρο χροῖμα
τὰ ταῦχη του τὰ πράσινα, τὰ ταῦχη τὰ σωτήρια,
κί ἄντι με σβόλους ἄχαρης νὰ τὸ κλεισθῇ τὸ στόμα
τὸν πῶτσιαν τὸν Βοργιῶν τὰ μαῦρα θηλητήρια.

Πέσα δὲν τ' ἐσθῆξεν κί αὐτοί...
μὰ λυπημένοι καὶ σκεπτοὶ
διαβαίνουνε καὶ Βουλευταί,
γχα' εἶναι πιθανόν πολὺ
νὰ μὴν ἐξανέθουσε ποτὲ
νὰ ρουχαλίσου' στὴ Βουλή.

Ἴσως ποτὲ δὲν ξαναἰδοῦν ἔκτεινο τὸ εἴδημα
φιλοπατρῶν πόνων,

πού μούτρα γιά αιδέριμα
τάκαναν ἀφέριωμα
'σ'την μνήμη τῶν προγόνων.

Δαβαίνει κι' ἡ Κυβέρνηση τὸ πολιοῦ Δρακούμη,
καὶ κλαίνε ρεμπουκέρηδες
καὶ τόσο χασομέρηδες,
πού χάσκουν τώρα γιὰ λουφέ καὶ γιὰ ραχῆτ-λουκούμι.

Δαβαίνει 'μπρός σας συμφορά
καὶ μαυροφόρα λύπη,
ἕμος δαβαίνει καὶ χαρὰ
καὶ νέα φούρια γιὰ παρὰ
καὶ τόσο καρδιοκτύπ.

Φεγγοβαλεὶ τὸ πέλαγος τῆς Σαλαμίνας...νάτο!..
κυτάξτε πῶς ναυμαχεῖ καὶ σήμερα τὸν Πέρση,
καὶ κάθε κῆμα, πού ξεσπᾷ 'σ'τὸν Φαληρέα κάτω,
φωνάζ' ἡ Σοῦδα πῶς βρωμᾷ κι' ἐφέτος ἕπιος πέρου.

Τὶ θάλασσα, τί κῆματα,
τί νέα μεγαλεία!..
γι' ἀγροτικά ζήτηματα
μουγκρῶς ἡ Θεσσαλία.

Μπέμ μπούμ, βρονταε, θυμὸς, ὀργή,
καὶ πέφουν σκοτωμένοι,
καὶ ταξιδεύουν 'Πουργοί
νὰ μάθουν τί συμβαίνει.

Τὸ ζήτημα ἀγροτικὸ παντοεινὸ σαράκι,
καὶ οἱ κολλήγων πτώματα
μὲ λιμασμένα στήματα
κουρνιάζουσε κοράκι.

Ὁ νόμος δὲν 'χωράτεψε, καθέννας μας ἐργάτης,
κι' ἔκει 'σ'την ἐριβόλακα, κι' ἔκει 'σ'την Θεσσαλία,
πού μ' ἔνευρε τῆς λυευθρίας ὁ Ρήγας ἐπιτεργίτης,
λένε καμπόσι πῶς σκληρῶς δεσπόζει καὶ δουλεία.

Τὸ ζήτημα τῶν Θεσσαλῶν δραματικῶς ἐξαιρέται,
τοῦ Ρήγα των τὸ μάρμαρο κατασπλύνουσε αἵματα,
μὰ μὴτ' ἐγὼ, μήτε κανεῖσαι καὶ μήτε οὐε δὲν ξέρετε
ἀν εἶναι τοῦτ' ἄλληθινὰ κἄν εἶναι μόνο φέμματα.

Μὴ τὸν λυπάσθε, πρόγονοι, τὸν τόπο τὸν μουφοῦζ' ἡ,
κι' ἔνα ποὺλι πούτ' ἐταίξε μὲσ' ἐπ' τὴν Πόλι σκοῦζεις;
ἐμπρός, παιδιὰ, μὴ χάσκετε... πνεῦμα πολέμων ἄρχει...
τῆς Πόλις οἱ Συνοδικοὶ χυμοῦν 'σ'τὸν Πατριάρχη.

Ἐβόλασαν κατὰμαυρα Συνοδικῶν ἰμῆτα
καὶ μίτρας φόνεζαν τραναε,
ἔδω γιὰ Σύνταγμα φωνάε
κι' ἔκει γιὰ Συναγμάτα.

Πλὴν ἔπαυσαν κι' ἔδω κι' ἔκει
καυγάδες Συναγματικοὶ
κι' ἀκράτητος ρητορική,
κι' ἀντήλλαξαν Συνοδικοὶ
ἀγάπης φέλιμα γλυκῶ.

Κι' ἐνφ' παγτοῦ σφριγῶ χυμὸς
νομοσχεδίων ποταμὸς
τὸ σῆμα κατακλύζει.

Κι' ἀπὸ μελλούσας συμφορὰς
κι' ἀπὸ πτωχείας τρομερὰς
τὸ κράτος ἀσφαλίζει.

Μὰ τῶν νομοσχεδίων μας τὸν νέο καταρράκτη
καὶ τὸ 'δικὸ μας' βγάλαμε καὶ τὸν προγόνων τάκτι,
μὲ αὐτὰ τὰ νομοσχέδια γερμῆε τάντερος μας,
μὲ τοῦτα ξαναδέσαμε καλὰ τὸν γαίδαρο μας,
μὲ τοῦτ' ἄλλοθι σήμερα κι' ὁ χαλασμένος μύλος
τῆς θείας μας τῆς Κοτύλας.

Μὰ τοῦτα μόνο ὄρθικαί καὶ πάλι τὰ νερά μας,
μὲσ' ἀπ' αὐτὰ 'εφαύτρουσαν καὶ τὰ διαφρόκλαρά μας,
πού γύρω σας ἀνοβολοῦν... μὲσ' ἀπ' αὐτὰ καὶ μόνα
οὐ τοῦτον τὸν λευμῶνα
καὶ τῆς 'Εκκαθαρίσεως ἡ σκοῦπα εἰσπυρτρώνει,
πού κάνει μούτσουνα πολλῶν σάν κίτρο, σάν λεμόνι,
κι' αἰσθάνονται κοφίματα
δεινῶν κωλιοπόνων,
πού λὲς οἱ κρῶα μνήματα
πῶς κρῶουσαν προγόνων.

Θρήγους 'Εκκαθαρίσεως ἀκούω γερούς,
καὶ 'σ'τῆς 'Εκκαθαρίσεως τοὺς τρέχοντας καιροὺς
κι' ἐγὼ τὴν σκόνῃ σκέπτομαι ἂν ἀποκαθάρω πάντων
τῶν σκοινισμένων παλαιῶν καὶ νέων ἀνδριάντων,
κι' ἄλλοθ' Ἡράκλειον θαρρῶ νὰ βγάλω καὶ τὴν σκόνῃ,
ὅπου σκεπάζει κἀπποτε καὶ τὸν Καλοκοτρώνη.

Τριγύρω σας παράδεισος κι' ἐπαγγαλιὰ γῆ...
αὐτὸν τὸν χρόνο δὴδ φοραεὶ θὰ κἀνωμ' ἀνδριάντη.
Δύο φοραεὶ σ'τὸ φόρτε μας... ψυχῆ μου 'στὰ Πατήσια I.
Ἄδω φοραεὶ σφαιρίζουν καὶ τρόπια περίσσια.

Πῶς μάς θεωρεῖτε σιγηλοῖ;
ἀνδρες προβαίνουν σφαιρηλοῖ,
πούχουν γιὰ γούνας ράμματα.

Ἄν 'βρίσκετε τοῖχο πουθενά,
πού νὰ μὴν κόλλησαν τρανὰ
νέων ἀνδρῶν προγράμματα.

Ἄνδρες μεγάλου μέλλοντος βγαίνουν ἔδω κι' ἄλλοθ,
κι' ὁ Κόντε Τζωρτζῆς τῆς φήσος καλὰ μὲ τὴν Ραλλοῦ,
καὶ κάθε τόσο βρίζετα τῆς κάνει μὲ τὰ γάντια,
κι' ἀρχίζουσε μιλήματα
καὶ μάτς καὶ μοῦτς φιλήματα
μὲ ζεχαρες καὶ κἀντια.

Φλα με νὰ οἱ φίλο
γιὰ τὸ κράτος τὸ καλὸ,
καὶ σάν θέλεις νὰ περινορε πάντ' ἀδελφικὰ κι' ὄραε;
Δημητροῦλα μου φιλάτῃ,
ἔδω χρόνεὺς ἡ δικὴ σου νὰ παχύνεται παρῆα
κι' ἄλλους τόσους τοῦ Κορφιέτῃ.

Κι' ἔταν κάθε δῶο χρόνεὺς βόσκουν καὶ τὰ δὴδ κοπάδια,
τότε νευρικά δὲν ὀδῶνε, τότε γλύκαι, τότε χάδια,
τότε θὰ μοῦ πῆς: Τζωρτζῆκη μ'...
φῶς μου, Κόντε, πρῶτο τ' ἔδει μ'...
τότε θὰ σοῦ πῶκα, δοῦλα μ'...
Δημητροῦλα μ' τροῦλα μ' τροῦλα μ'.

Πῶς μάς θεωρεῖτε, πρόγονοι... καί 'σ'τὴν παρῆα πῆγαμα
κι' ἀπ' τὴν παρῆα φύγαμα,
καὶ νῦν μὲ τ' ἀπόστατα παθόντες τοῦ Βερῶνου
ἔξ ὀφους ἀλαδίζομεν: ζῆτο μας, καὶ τοῦ χρόνου.